

És autor, amb A. Yates i N. Dols, d'una *Catalan Reference Grammar*, que és previst que aparegui enguany a Routledge. Té també en preparació un llibre sobre fonologia catalana per a l'Oxford University Press i un altre sobre el desenvolupament de la morfologia verbal catalana per a les Publicacions de la Universitat de València. Durant molts anys, ha ressenyat la producció lingüística catalana i castellana per a *The Year's Work in Modern Language Studies*. Ha escrit articles sobre lingüística a la *Gran enciclopèdia catalana. Suplement 1*.

És editor de *Transactions of the Philological Society* i secretari de publicacions de la Societat Filològica des del 1989. Ha estat també secretari (1980-1985) i president (1993-1996) de la Societat Anglocatalana.

Ha rebut, a més del Premi Nicolau d'Olwer, el Premi Pompeu Fabra de l'IEC (1973) pels seus treballs sobre aspectes sintàctics i lexicals del català medieval («*Estar i anar amb gerundi en Tirant lo Blanc i en Curial e Güelfa*», als *Estudis Romànics*, 1981).

És membre corresponent de l'Institut d'Estudis Catalans des del 9 de juny de 1997.

Beatrice Schmid

Nada a Rohr (Argòvia, Suïssa) el 1952.

Estudià filologia iberoamericana, filologia eslava i història a la Universitat de Basilea (Suïssa), on es llicencià (1978) després de passar un examen sobre català antic. Es doctorà (1985) a la mateixa universitat amb una tesi dirigida per G. Colón sobre la «traducció al valencià» del *Blanquerna* per Bonllavi. Ha ampliat estudis a les universitats de Saragossa, Valladolid, Sofia i Leningrad i a l'Institut d'Estudis Catalans (1974). El 1984 féu una estada d'investigació a Barcelona amb una beca del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

En la seva tesi doctoral, publicada posteriorment (1988) amb el títol *Les «traduccions valencianes» del Blanquerna (València*

1521) i de la Scala Dei (Barcelona 1523). *Estudi lingüístic*, féu una anàlisi sobre l'evolució diacrònica i diatòpica del català durant els segles XIV, XV i XVI. El llibre ha esdevingut una obra de referència per a la història de la llengua catalana i és utilitzat com a text de base en unes quantes universitats.

Actualment, és una de les catalanòfiles més importants. La seva sòlida formació de romanista l'ha posada activament al servei de la llengua catalana. Parla el català com si fos la seva llengua pròpia i des de l'any 1984 és lectora de llengua i filologia catalanes a la Universitat de Basilea. Anteriorment (1987-1994), havia estat lectora de lingüística iberoromànica a la mateixa universitat. A més de la seva llengua materna (alemany i suïsoalemany), parla totes les llengües romàniques i el rus, i té sòlids coneixements d'hebreu i de grec.

El 1993 fou nomenada *Privatdozentin* de filologia iberoromànica a la Universitat de Basilea arran d'haver presentat una tesi d'«habilitació» (*Habilitationsschrift*) sobre un text mèdic del segle XIV procedent de Sevilla: *De visitatione et consiliatione medicorum*. La tesi, que consta de l'edició de l'obra i d'un estudi filològic i lingüístic, és una aportació notable al coneixement de la prosa científica de la fi del segle XIV. Amb la publicació d'aquest treball, la coneixença històrica del castellà antic, especialment de la sintaxi, farà un gran pas.

Del 1973 al 1987 col·laborà en l'edició crítica del *Llibre del Consolat de Mar*, particularment en el volum IV, dedicat a la descripció de la llengua d'aquest tractat marítim. Redactora del *Dictionnaire historique de l'anthroponymie romane* des del 1993, fou encarregada de curs a l'Institut de Llengües i Literatures Romàniques de la Universitat de Berna des d'aquest mateix any fins al 1996.

Ha dirigit la seva investigació a diversos camps de la filologia catalana, hispànica i romànica general i s'ha dedicat especialment a l'estudi contrastiu de les llengües de la Península. Darrerament, ha col·laborat en les tasques onomàstiques del PATROM i ha analitzat els cognoms asturians i la pervivència a tota la Romània de cognoms procedents d'Aranea, Bucca, etc., en monografies destinades al *Dictionnaire historique de l'anthroponymie romane (PatRom)*.

Pertany a diverses societats, entre aquestes l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes, la Societat de Lingüística Romànica, el Consell Internacional de Ciències Onomàstiques i la Societat Suïssa d'Estudis Hispànics.

És membre corresponent de l'Institut d'Estudis Catalans des del 9 de juny de 1997.

Philip D. Rasico

Nat a Indianapolis el 1952.

Llicenciat (1975) i doctorat (1981) en lingüística hispànica a la Universitat d'Indiana, a Bloomington. És professor d'espanyol i de portuguès a la Universitat de Vanderbilt, a Nashville, Tennessee, on ha iniciat cursos de català, que abans havia ensenyat a la Universitat d'Indiana. És un gran puntal per a la catalanística als Estats Units i n'és el representant més il·lustre pel que fa a la lingüística. Té un gran domini de la llengua catalana; gairebé tots els seus treballs són sobre temes catalans i molts són escrits en català.

Ha col·laborat en el *Llibre blanc sobre la unitat de la llengua* (1989) i en la monumental obra de J. Coromines *Onomasticon Cataloniae* (1989-). Dirigí, amb C. Wittlin, les *Actes*

del Cinquè Colloqui d'Estudis Catalans a Nord-amèrica (1989), del qual fou codirector. És autor també d'*El Llibre d'Or dels menorquins de la Florida: el registre de San Pedro de Mosquitos i estudi de la població menorquina a la Florida en el segle XVIII* (que encara no s'ha publicat) i